Sub cerul frumosului liber

(Costin Popa – 22 august 2007)

Mi-a rămas în subconștient o carte citită demult, acum peste 40 de ani, scrisă de J. Ma. Corredor, **Convorbiri cu Pablo Casals**. Pentru mine, în tot acest răstimp, volumul a rămas un model neegalat de convorbiri esențiale, idei filosofice subsumate artei sunetelor, analize profunde, chintesență de estetică.

De puțină vreme, această carte nu mai rămâne singură în sufletul meu, ci o alătur definitiv unei noi apariții editoriale, **Melodiind sub cerul frumosului liber** de Daniela Caraman Fotea și Doru Popovici (Editura Amurg Sentimental, 114 pagini, București, 2007).

Aș subtitra-o „Eseuri în dialog", într-atât de substanțiale sunt cele circa 40 de convorbiri ce și-au propus să îngemăneze muzica și artele, între care pictura ocupă un loc primordial. În paginile cărții, cei doi oameni de cultură (Daniela Caraman Fotea – muzicolog și critic muzical, Doru Popovici – compozitor, muzicolog, eseist, poet) își exersează gândirea interdisciplinară iar **Caravaggio și Gesualdo**, **Rafael Sanzio și Palestrina**, **Enescu și Ion Andreescu**, **Corneliu Baba și Cuclin**, **Ghiață și Sabin Drăgoi** ni se dezvăluie în toată relaționarea ideatică a creațiilor lor. Dialogul artelor continuă și în alte teritorii având ca numitor comun, ca suport, muzica. Unele asocieri sunt dintre cele mai surprinzătoare, inedite dar conexările sunt solid argumentate, venind din spiritul enciclopedist al lui Doru Popovici, din iscusința întrebărilor Danielei Caraman Fotea. Așa apar alăturările lui Oscar Wilde cu Puccini, lui Nicolae Iorga cu Bartók, după cum atractive sunt temele ce leagă mari poeți și scriitori români ca Eminescu, Coșbuc, Blaga sau Sadoveanu de arta sunetelor, subiecte rar abordate până în acest moment.

Importante mi se înfățișează și **Punctele de vedere**, cu observări pertinente, sintetice asupra componisticii secolului trecut, asupra unor aspecte ale baletului românesc. Incursiunile celor doi autori în tematici și portretistici aduc valențe noi în cunoaștere și substanțializare. Mă refer la liedurile enesciene, la vocile wagneriene, la mini-profilurile de maeștri (Mihai Brediceanu, Basarab, Lipatti, Mandeal, Valentin Gheorghiu) și, nu în ultimul rând, la verdienii preferați, marii tenori Emil Marinescu și Ludovic Spiess.

Prolificul și profundul compozitor Doru Popovici a încredințat cărții și confesiunile sale privind modul în care a compus cantatele „Odă lui Mircea cel Mare" și „In memoriam Fundoianu".

Melodiind sub cerul frumosului liber de Daniela Caraman Fotea și Doru Popovici își justifică titlul. În deplină libertate de gândire, desfășurată sub semnul eternului nemărginit, cuvintele celor doi erudiți se flexează ca pe un portativ, invitându-l pe cititor la incitantă disecție. Iar el se va opri, fără îndoială, la fiecare rând, la fiecare exegeză, pentru a reflecta, pentru a-și reface propriile conexiuni de idei și a descoperi noi sensuri. Am trăit asemenea clipe.